

HENRIK IBSEN

A VADKACSA

Kúnos László
fordítása

Fordította és a jegyzeteket írta
KÚNOS LÁSZLÓ

A fordító a Műfordítók Egyesületének tagja

Hungarian translation © Kúnos László, 2018

EKDAL

(*az asztalra csap*) Hjalmar, most mutassuk meg neki!

HJALMAR

Á, apám, most nem érdemes! Hiszen sötét van...

EKDAL

Már hogy lenne, hiszen holdfény van. (*feláll*) Látnia kell,
és kész. Engedj ki, Hjalmar. És gyere, segíts te is!

HEDVIG

Igen, apa, én is kérlek!

HJALMAR

(feláll) Jól van, jól van.

GREGERS

(Ginához) Mit akarnak mutatni?

GINA

Á, semmi különöset.

(Ekdal és Hjalmar a hátsó falnál széthúzzák kétfelé a tolóajtót; Hedvig segít az öregnek; Gregers a pamlagnál áll; Gina zavartalanul folytatja a varrást. Az ajtó mögött tágas, hosszúkás, szabálytalan elrendezésű, zegzugos padlástér tárul fel, egy-két szabadon álló kéménnyel. Egyes részeit az apró tetőablakokon beszűrődő tiszta holdfény világítja meg; a többi részt mély homály borítja.)

EKDAL

(Gregershez) Jöjjön csak bátran közelebb.

GREGERS

(előremegy hozzájuk) Mi ez tulajdonképpen?

EKDAL

Nézze csak meg jobban.

HJALMAR

(nagy zavarban) Ez igazából apám birodalma, tudod.

GREGERS

(az ajtóhoz lép, és benéz a padlásra) Csak nem tyúkokat tart itt, hadnagy úr?

EKDAL

De még mennyire, hogy tyúkokat tartunk. Most már elültek. Nappal kéne látnia őket!

HEDVIG

És van még...

EKDAL

Várj, várj! Ne mondj még semmit.

GREGERS

És ha jól látom, galambjai is vannak.

EKDAL

Úgy ám, galambjaink is vannak! A dúcok fenn vannak egészen az eresz alatt; mert, tudja, a galambok minél magasabban szeretnek lakni.

HJALMAR

Ezek nem mind közönséges galambok.

EKDAL

Közönségesek? Hát ezt éppen nem mondhatnám! Vannak bukógalambjaink, és van egy golyvás galambpárunk. De jöjjön csak ide! Látja azt a ládát ott a falnál?

GREGERS

Igen. Azt mire használja?

EKDAL

Ott alszanak éjszakánként a nyulak, barátocskám.

GREGERS

Hát nyulakat is tart?

EKDAL

Haha, épp nyulaink ne volnának! Hallod, Hjalmar, azt kérdezi, vannak-e nyulaink! De *most* nyissa ki jól a szemét! Mert *most* jön az igazi! Menj arrébb, Hedvig. Álljon ide; így; és most nézzen ide le. – Látja azt a szalmával bélelt kosarat?

GREGERS

Látom. Valami madár fekszik benne.

EKDAL

Hm... „madár”...

GREGERS

Ha jól látom, kacsá.

EKDAL

(*bosszúsan*) Hát persze hogy kacsá.

HJALMAR

Na de mit gondolsz, miféle kacsá?

HEDVIG

Ez nem közönséges kacsá...

EKDAL

Psz!t!

GREGERS

És nem is török kacsá.

EKDAL

Ugyan... Werle úr, ez nem is lehetne török kacsá, mert ez egy vadkacsá.

GREGERS

Valóban? Vadkacsá?

EKDAL

Az bizony. Ez a „madár” – ahogy maga mondta, ez vadkacsá. A mi vadkacsánk, barátocskám.

HEDVIG

Az én vadkacsám. Én vagyok ugyanis a tulajdonosa.

GREGERS

És itt él a padlásán? Jól érzi itt magát?

EKDAL

Hát persze. Még teknője is van, amiben úszkálhat.

HJALMAR

És amibe másodnaponként friss vizet kap.

GINA

(Hjalmarhoz fordul) Hjalmar, kedvesem, teljesen kihűl idebent a levegő.

EKDAL

Na jó, akkor csukjuk be az ajtót. Amúgy se jó, ha megzavarjuk az éjszakai nyugalmit. Hedvig, segíts!

(Hjalmar és Hedvig behúzza a padlásajtót.)

EKDAL

Majd máskor rendesebben is megnézheti. *(leül a kályha mellé a karosszékre)* A vadkacsák, tudja, nagyon különös állatok.

GREGERS

De hogy tudta megfogni, hadnagy úr?

EKDAL

Nem én fogtam. Itt a városban kaptuk valakitől.

GREGERS

(*kissé megütközve*) Csak nem az én apámtól?

EKDAL

De bizony tőle. Az ön apjától.

HJALMAR

Hát *ezt* meg hogy tudta kitalálni, Gregers?

GREGERS

Te mondtad még korábban, hogy mennyi mindent köszönhetsz az apámnak, úgyhogy ebből gondoltam...

GINA

De nem magától a nagykereskedő úrtól kaptuk a vadkacsát...

EKDAL

Nem közvetlenül, de mégiscsak Håken Werlének köszönhetjük, Gina. (*Gregershez*) Tudja, csónakban ült, és onnan lőtt rá. De a maga apja már nem lát valami jól. Hm. Úgyhogy a madár csak megsebesült.

GREGERS

Aha. Kapott néhány sörétet a testébe.

HJALMAR

Igen, úgy két-három szemet.

HEDVIG

A szárnya alá kapta, úgyhogy nem tudott továbbrepülni.

GREGERS

És aztán lebukott a víz alá?

EKDAL

(*álmosan, akadozva*) Meghiszem azt. A vadkacsák mindig ezt teszik. Lebuknak a víz alá, amilyen mélyre csak bírnak, az ám, barátocskám –, megkapaszkodnak a hírnárba és a moszatba, meg ami még van odalent, ördög tudja, mi. És aztán nem jönnek fel soha többé.

GREGERS

De hadnagy úr, a *maga* vadkacsája feljött.

EKDAL

Mert rendkívül ügyes kutyája volt... az ön apjának. És az a kutya utánaugrott, és felhozta a vadkacsát.

GREGERS

(Hjalmarhoz fordul) És aztán ti megkaptátok?

HJALMAR

Nem mindjárt. Először hazavitték apádhoz, de ott nem akart rendbe jönni; aztán szóltak Pettersennek, hogy vágja le...

EKDAL

(félálomban) Hja... Pettersen... az a marha...

HJALMAR

(halkabban folytatja) Szóval így került hozzánk. Apám, tudod, ismeri ezt a Pettersent, és amikor megtudta, hogy mi van ezzel a vadkacsával, úgy intézte a dolgokat, hogy megkapja.

GREGERS

És a kacsá itt a padláson most pompásan érzi magát.

HJALMAR

Nagyszerűen. Meghízott. És most már olyan régóta van itt, hogy elfelejtette, milyen az igazi, szabad élet. És ez a legfontosabb, ezen múlik minden.

GREGERS

Ebben biztosan igazad van, Hjalmar. Csak soha többé ne lássa meg az eget és a tengert... De most már mennem kell, úgy látom, apád elaludt.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2018-ban
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Balogh Emerencia
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Vajda Péter,
a könyvet Pintér József tervezte
Kiadványszám 8962
Garamond Premier betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3766 9
ISSN 2498-7514